

Parenostre

Direcció: Manuel Huerca **Guió:** Toni Soler **País:** Espanya **Durada:** 96 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama **Interpretació:** Josep Maria Pou, Carme Sansa, Pere Arquillué, Eduardo Lloveras... **Música:** Aida Ten **Fotografia:** Mario Montero
Distribuïdora: Filmax Pictures **Estrena a Espanya:** 16/04/2025
No recomanada per a menors de 12 anys
Versió original en català

SINOPSI

El juliol del 2014, arran de la confessió sobre els diners no declarats a Andorra, Jordi Pujol i Soley i la seva família afronten un escàndol públic sense precedents, que posa en dubte el llegat personal i polític de l'expresident de la Generalitat de Catalunya. (gencat.cat)

CRÍTICA

La benvinguda normalitat d'un film sobre Jordi Pujol

Parenostre vol oferir un retrat introspectiu d'una figura que acaba desbaratant el seu propi llegat històric

La pel·lícula sobre Jordi Pujol escrita per Toni Soler i dirigida per Manuel Huerca respon a la voluntat de fer un cinema polític propi abans que te'l facin els altres. **Parenostre** se centra en com la publicació l'any 2014 a *El Mundo* de la notícia sobre els comptes de la família Pujol a Andorra va alterar la imatge pública de qui va ser president de la Generalitat. El film pretén donar una visió de conjunt del cas, sense oblidar el paper de les clavegueres de l'estat espanyol en l'assumpte, però des de la perspectiva del protagonista i el seu entorn. Més propera al drama de cambra familiar que al fresc històric, un dels grans encerts de **Parenostre** rau en la tria de Josep Maria Pou com a protagonista. L'actor no s'assembla a Pujol, i no se'n força la caracterització. D'aquesta manera s'evita l'efecte Polònia –és a dir, caure en la caricatura del personatge– per apropar-se a la meditació tràgica al voltant de com un líder pot acabar dinamitant el seu propi llegat.

El film entronca amb una tradició europea, sobretot italiana, de Marco Bellocchio a Paolo Sorrentino, d'un cinema polític que aborda els seus protagonistes des d'un vessant més introspectiu i psicològic. Però no acaba de trobar l'equilibri de to entre un cert respecte a la figura històrica de Pujol i la visió més propera a la farsa dels actes d'alguns dels fills. Ni tampoc entre el retrat del present i el ressò del passat a través d'uns *flash-backs* en excés telefílmics. Sobre el paper, l'opció de fer un film d'interiors resulta remarcable. Però el resultat queda malmès per un acabat estètic de regust digital un pèl pobre. Tot i això, **Parenostre** s'inscriu en aquest moment feliç d'un cinema català que creu en la seva pròpia normalitat, en aquest cas des de la convicció que la proposta arribarà a un públic ampli i atiarà la conversa sobre quina és la petjada de Jordi Pujol en la nostra història recent.

Eulàlia Iglesias - ara.cat